

længe haft i Tankerne, at jeg skulde hen og gøre Dem en Besøgelse en Dag. Jeg syntes jo da, at vi kanske nok kunde have et og andet at snakke med hinanden om. Og da jeg saa hørte, at De var gaaet herindenfor til Anders Jørgen, saa mente jeg jo, at det var ikke værd at spille Lejligheden.“

„Vi har saaavist intet at tale med hinanden om,“ afbrød Emanuel kort og med en Stemme, der endnu dirrede af Sindsoprør.

„Ja ja — det kan jo være,“ fortsatte Væveren lige sindigt men i forandret Tone, mens Smilet et Øjeblik forlod hans Ansigt, og hans halvt tillukkede Øjne skarpt iagttog Kapellanen med et ligesom prøvende Blik. „Jeg tror nu ligegodt, at Hr. Pastoren tager forkert af os Skibberuppere! For det er nu engang saadan med os, at vi har immerda vor egen Maade at ta'e Sagerne paa. Vi snakker saadan lige jævnt ud om alle Dele... og se derfor er Hr. Pastøren nu bleven vred paa mig idag. Og dog siger jeg Dem, at jeg mindst af alt tænkte paa at fornærme Dem.“

„Saa forstaar jeg sandelig ikke Deres Opførsel,“ svarede Emanuel lige afvisende, skønt han allerede var begyndt at blive roligere og føle sig skamfuld over sin ungdommelige Opfarendhed.

„Nej, det er netop Sagen, Hr. Pastor! ... Det er justement det, at De forstaar os ikke her. Det er jo akkurat, hvad vi hele Tiden har kunnet mærke og allesammen har været saadan rigtig inderlig bedrøvede over, kan jeg sige. Og derfor er det ogsaa, vi saa længe har tænkt paa, at det kanske kunde være rigtigt, om vi fik en Samtale med Dem derom.“

Den pludselige Alvor, hvormed han sagde disse Ord, og den brede Selvtillidsfuldhed, hvormed han her talte i hele Menighedens Navn, undlod ikke at gøre sin Virkning paa Emanuel. Han skottede hen til ham med et tvivlraadigt Blik og sagde:

„Dersom De virkelig har noget at tale med mig